

[Waldorff]

miske krystalkuglekiggere, og det er i kort-hed, at arbejdsløsheden i 1981, i 1982 og i 1985 vil være ca. det samme, som den er i dag, nemlig omkring 250.000: en kvart million mennesker uden arbejde. Omkring 100.000 arbejdsløse vil være helt unge, som står uden tilknytning til arbejdsmarkedet, uden nogen erhvervs erfaring. Hvad forestiller man sig at der faktisk vil komme af sociale problemer med 100.000 unge i den situation? Man forestiller sig sikkert ingenting. Man har nemlig lang tids træning i socialdemokratiet og i regeringen i at lukke øjnene.

Reallønnen har jo også en vis interesse, hvis man kommer ud på det fabriksgulv, som hr. Camre taler om, men nok sjældent – om muligt måske aldrig – har befundet sig på. Reallønnen falder i 1980 og 1981 ca. 8 pct. Det kan godt være, den ikke falder så meget næste år, men det er stadig – og det fremgår af samtlige rapporter, vi har fået – regeringens mål, regeringens hensigt, at reallønnen skal falde med 1–2 pct. om året frem til 1985.

Det er det centrale indhold i det, som man kalder konkurrenceevneforbedringspolitik, og som vi andre kalder arbejdsgiverpolitik. Det er, hvad den socialdemokratiske regering har at tilbyde arbejderklassen, plus 2–3 eksempler på kulturpolitisk pynt, som statsministeren lige fik nævnt i åbningstalen. Han glemte, at man samtidig vil nedlægge hospitalsbibliotekerne, men til gengæld fik han sikret til sikker gavn for en del mennesker lidt kystsikring i Jylland, som trafikminister Risgaard Knudsen med sin underfundige form for humor har fået listet ind i åbningstalen.

Socialdemokratiet er ikke ked af det, når det skal have solgt sin politik. Hvis der kommer et valg – og det tror jeg ganske vist ikke en døjt på – skal det hedde et beskæftigelsesvalg.

Med andre ord: efter at regeringen helt bevidst har brugt arbejdsløsheden som et middel til at få trykket lønningerne, efter bevidst at have valgt en kapitalvenlig politik, som har sat 250.000 mennesker på gaden, undser den sig ikke for at komme og påstå, at man til gengæld nu vil sætte ind imod arbejdsløsheden.

Så kunne det endda gå, hvis det faktisk var sådan, at man reelt ændrede kurs, men det gør man ikke. Der er intet som helst i regeringens målsætning for den økonomiske

politik, som er ændret. Det drejer sig om konkurrenceevne, konkurrenceevne og til sidst konkurrenceevne, og det betyder selvfølgelig fortsat nedskæringspolitik og fortsat lønpolitik.

Jeg opfatter det som usædvanlig groft og usædvanlig kynisk, at socialdemokratiet i en sådan situationlover sig frem og begynder at tale om et beskæftigelsesvalg, og at regeringen i en sådan situation prøver at føre fagbevægelsen og befolkningen i øvrigt bag lyset ved at lade, som om man vil skaffe 50.000 arbejdspladser årligt. Det kan ikke lade sig gøre med regeringens økonomiske politik. Regeringen ved også godt, at det ikke kan lade sig gøre, og regeringen har naturligvis heller ikke tænkt sig at tage det alvorligt. Tværtimod er man jo i færd med at lave nye stramninger, som vender sig imod de arbejdsløse. Det er nogle ting, som andre VS-talere i dag vil komme mere ind på.

Det, som gør situationen desperat for arbejderklassen, er bl.a. også, at den socialdemokratiske dominerede fagbevægelse med meget stor energi fungerer som regeringens forlængede arm. De forskellige kongresser, som har været afholdt i den seneste tid, har næsten alle sammen i forskellige varianter forsøgt at hjælpe regeringen igennem med dens lønpolitik, og her har vi igen de socialdemokratiske politikere i aktion: nogle har villet afskaffe dyrtidsreguleringen, andre har villet fjerne løfteparagraffen, andre igen har ville sælge det hele til fordel for en udgave af 35 timers ugen, som skal betales ikke af arbejdsgiverne, men enten af staten eller på længere sigt af arbejderne selv.

Noget af det groveste, vi har set, er LOs optræden under de faglige konflikter i foråret, hvor LO gik med til at dispensere fra opsigelsesvarslerne, sådan at arbejdsgiverne lettere kunne få nedkæmpet typograferne. Det er vanskeligt at se LOs optræden i den situation som andet end et udtryk for, at LO og arbejdsgiverne i fællesskab har aftalt, at nu er situationen dér, hvor man skal vise typografer, socialrådgivere og andre grupper af arbejdere, som ikke er domineret af socialdemokraterne, at det ikke kan betale sig at forsøge at unddrage sig den socialdemokratiske pisk.

Tilbage bliver altså et billede af et socialdemokrati og af en regering, som fortsætter deres angreb på lønarbejderne, som er villige